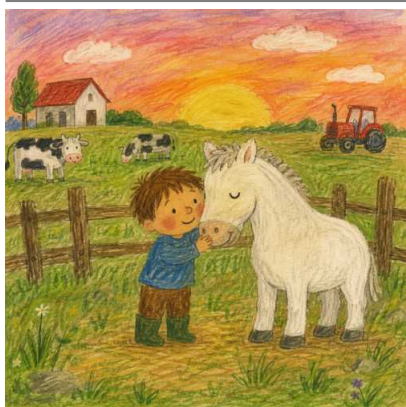

Un amic de quatre potes

En una granja envoltada de camps verds i camins de terra, un nen que es deia Marc.

En Marc tenia quatre anys i, tot i ser petit, sabia una cosa molt important: hi ha coses que no es poden comprar ni amb totes les monedes del món.

Per exemple, l'amistat.

A la granja hi havia vaques, tractors, una gran recol·lectora que feia una feinada quan arribava el temps de segar... i també hi havia en Playboy.

En Playboy era un cavall blanc.

No era gaire alt. De fet, era un cavall baixet, amb les potes fermes i rodones. Tenia molt poca crin, com si el vent li hagués anat prenent els pèls d'un en un. Però a en Marc li semblava el cavall més bonic de totes les granges del món.

—Hola, Playboy —li deia cada matí.

I en Playboy feia:

—Hiiiiii!

En Marc li acariciava el front.

—Has dormit bé?

En Playboy tornava a fer:

—Hiiiiii!

—Jo també.

I així començava el dia.

En Marc estimava molt en Playboy.

Però un dia va descobrir una cosa que encara no sabia.

Estimar algú no és només donar-li abraçades.

Aquell matí, en Marc tenia moltes ganes de jugar. Va córrer fins al tancat.

—Playboy! Playboy! Vine!

Però en Playboy no es va moure.

En Marc va arrufar el nas.

—Va, Playboy!

El cavall continuava quiet.

En Marc es va enfadar una mica.

—Sempre vols fer el que tu vols!

Llavors es va acostar i va veure que en Playboy tenia una mica de fang enganxat a una pota.

—Oh...

El cavall el va mirar amb aquells ulls grossos i tranquils.

En Marc va entendre que no era que Playboy no volgués jugar.

Potser li feia mal.

Així que va anar a cercar ajuda.

Amb molta cura, li van netejar la pota i van comprovar que no fos res greu. En Marc es va quedar al costat d'en Playboy una bona estona.

No va jugar.

No va córrer.

No va fer cap volta per la granja.

Simplement es va quedar allà.

Amb ell.

I en Playboy, de tant en tant, acostava el morro al seu braç.

Com si li digués:

—Gràcies per quedar-te.

Des d'aquell dia, en Marc va començar a cuidar en Playboy d'una manera diferent.

Cada matí mirava si tenia aigua.

Comprovava que estigués bé.

L'acariciava sense estirar-li la crin.

I, quan li donava menjar, esperava pacientment.

—Primer tu —li deia.

En Playboy mastegava.

—I després jo.

A la granja, en Marc també va aprendre que les vaques necessitaven aigua neta, que els tractors s'havien de cuidar perquè poguessin treballar i que la gran recol·lectora no era només una màquina enorme que feia soroll.

Tot allò que ajuda a la granja també necessita que algú en tingui cura.

—Si ho cucuïdem — deia en Marc—, ens ajuda.

I això, encara que semblava una frase petita, era una idea molt gran.

Un capvespre, el sol començava a baixar darrere els camps.

En Marc era assegut al costat d'en Playboy.

El cavall blanc pasturava tranquil·lament.

El nen li va posar una mà damunt del coll.

—Playboy?

El cavall va aixecar el cap.

—Saps què?

En Playboy va moure una orella.

—Jo crec que tu i jo som amics.

El cavall es va acostar una mica més.

En Marc va somriure.

—Però no perquè jo sigui el teu amo.

Va pensar una mica.

—Som amics perquè ens cuidam.

El cavall va deixar anar un buf suau.

—Ffffff...

I en Marc va riure.

—Això és que sí!

El cel es va anar tornant taronja.

Les vaques ja estaven tranquil·les.

Els tractors descansaven.

La gran recol·lectora havia quedat en silenci.

I, al mig de tota aquella calma, un nen petit i un cavall blanc es van quedar junts.

En Marc encara no sabia explicar què era estimar.

Era massa petit per explicar-ho amb paraules grans.

Però ho sabia fer.

Ho sabia quan donava aigua a en Playboy.

Ho sabia quan esperava que es trobés millor.

Ho sabia quan l'acariciava amb delicadesa.

I ho sabia sobretot quan entenia que cuidar algú vol dir pensar també en allò que necessita l'altre.

Perquè estimar no és voler que algú faci sempre el que nosaltres volem.

Estimar és mirar, escoltar, tenir paciència i cuidar.

Aquella nit, abans d'anar a dormir, en Marc va mirar cap al tancat.

—Bona nit, Playboy.

El cavall va aixecar el cap.

—Hiiiiii...

En Marc va somriure.

—Bona nit, amic meu.

I mentre la nit queia damunt la granja, en Playboy va quedar-se allà, blanc i baixet, amb la seva poca crin al vent.

I en Marc va anar a dormir sabent una cosa que potser li costaria molts anys explicar:

quan cuidam allò que estimam, l'amor creix.

